

РЕШЕНИЕ

№ 6402

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5176** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е касационна жалба на ЗД [фирма] [населено място] срещу Решение от 02.03.2020 година, постановено по н.а.х.д.№11668/2019 година по описа на СРС,111 състав потвърждаващо Наказателно постановление №Р-10-611/13.06.2019 година, издадено от Зам.-председател на КФН, ръководещ управление "Финансов надзор", с което последният на основание чл.647, ал.2, вр. с чл.644, ал.1, т.1 от КЗ, за нарушение на чл.412 от КЗ наложил на ЗД [фирма]-имуществена санкция в размер на 1000 лева.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, съдът е установил неправилна фактическа обстановка, което е рефлектирало и върху правните му изводи. Иска се отмяна на решението и постановяване на ново, с което наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание, касаторът-ЗД [фирма]-гр.С., редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат Я., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по касация-КФН, редовно и своевременно призован, се

представлява от юриконсулт Г. ,редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 от ГПК. Заявява претенция за присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор Малинова изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадени в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено,че че по повод постъпила в КФН, управление „Застрахователен надзор постъпила жалба с вх. № 91-02- 469 от 28.03.2019 г. от [фирма]- [населено място], Република С. М. за забава в произнасяне по предявена пред дружеството- касатор регресна претенция. За изясняване на случай, е разпоредено извършването на проверка от служител в КФН, при която се установило, че на 07.03.2017 година на територията на Република С. М. е настъпило пътнотранспортно произшествие, при което водачът на лек автомобил „БМВ“, с рег. [рег.номер на МПС] , с валидна гражданска отговорност при ЗД [фирма] причинил вреди на друг водач на автомобил,по отношение на който е имало сключен договор за имуществена застраховка „Каско“ с [фирма]- [населено място], Република С. М., а вредите са възстановени по договора. Вследствие на това на 15.08.2018 година [фирма]- [населено място],Република С. М. е предявило регресна претенция към ЗД [фирма],а завеждането на регресната претенция е удостоверено с №[ЕГН] на основание Договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите - Застрахователна полица № BG/07/116002002068.

В деня на предявяване на претенцията, пред 15.08.2018 година са представени заверени копия на документи- платежно нареждане, сертификат „Зелена карта“, скица на ПТП, Протокол за ПТП № 573/07.03.2017 година, доклад за оценка на щетите на МПС, справка от информационната система на Гаранционен фонд.На 23.08.2018 година ЗД [фирма] е потвърдило пред [фирма]- [населено място], Република С. М. наличието на валидно застрахователно покритие по Договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и е изискало протокол, изготвен от полицейските органи, удостоверяващ настъпването на застрахователното събитие, ведно с всички документи, които имат отношение към случая.

От жалбата на [фирма] [населено място], Република С. М. е установено, че още на същия ден дружеството е отговорило на ЗД [фирма] като е уведомило последното, че в приложените към регресната претенция документи се съдържат всички необходими документи по случая, включително и такива, изготвени от полицейските органи.

С писмо от 08.04.2019 година, ЗД” Е.“ е изискал допълнителни доказателства по регресната претенция, а именно съдебен или друг акт, от който да е видно, че е ангажирана отговорността на водача А. Ц., застраховано лице в ЗД [фирма] и е уведомена [фирма] – [населено място], че ще пристъпи към уреждане на претенцията след представяне на съответните допълнителни доказателства. В резултат на проверката и събраните доказателства, проверяващият служителе , приел, че

касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 412, ал. 2 от Кодекс на застраховането, тъй като е могъл да изиска допълнителните доказателства най-късно в срок 45 дни от датата на завеждане на претенцията, в конкретния случай считано от 15.08.2018 година, най-късно до 01.10.2018 година (първи работен ден след 29.09.2018 година и за констатираното нарушение е съставен АУАН от 22.04.2019 година, а въз основа на него, е издадено НП, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1000 /хиляда/ лева на основание чл. 644, ал. 1, т. 2 от Кодекс за застраховането за нарушение на чл. 412, ал. 2 от Кодекс за застраховането.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел, че касаторът след възникване на застрахователното събитие на 07.03.2017 година и заведена претенция с искане за изплащане на обезщетение по сключена застраховка "Гражданска отговорност", настъпило на територията на Република С. М. и предявена регресна претенция от [фирма] на 15.08.2018 година, без да изиска допълнителни писмени доказателства, касаторът в предвидения по чл.412,ал.2 от КЗ срок от 45 дни от завеждане на претенцията да поиска представянето на допълнителни доказателства. В чл.412 от КЗ, уреждащ уреждане на вземанията между застрахователя по имуществена застраховка на увреденото лице и застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на лицето, причинило вредата

Чл. 412. (1) Застрахователят по имуществена застраховка, който е встъпил в правата на застрахованото лице срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на лицето, което виновно е причинило вредата на застрахованото имущество, предявява претенцията си срещу този застраховател, като прилага доказателствата, с които разполага, в това число доказателства за удостоверяване на пътнотранспортно произшествие в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" удостоверява всяка претенция, заведена по изречение първо.

(2) Когато застрахователят по имуществената застраховка не е представил всички доказателства или когато са необходими допълнителни доказателства за установяване на основанието или размера на вредата, необходимостта от които не е могла да бъде предвидена към датата на завеждане на претенцията, застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" има право да ги поиска в срок до 45 дни от датата на завеждане на претенцията, като за случая се прилага съответно чл. 106, ал. 5.

Срокът по чл.412,ал.2 от КЗ е започнал да тече от 16.08.2018 година и съответно на това изтичащ на дата 29.09.2018 година-събота, неприсъствен ден, съответно на това изтичащ в първия работен ден 01.10.2018 година.Неизискавенот на допълнителни доказателства в предвидения от закона 45 дневен срок, а едва на 08.04.2019 година представлява нарушение на нормата на чл.412,ал.2 от КЗ и води до извод, че касаторът е осъществил състава на нарушението,визирано в нормата на чл.412,ал.2 от КЗ,като нарушението е осъществено чрез бездействие и то трае,докато бъде установено, респективно преустановено.Правилен е изводът на СРС, че доказателства,че касаторът е посикал допълнителни писмени доказателства, не са представени нито в хода на административно-наказателното,нито в хода на двете съдебни производства. Напротив,от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че застрахователят-касатор обосновано не е поискал представянето на допълнителни доказателства.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на

нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е наложил санкция в предвиден от закона размер на чл. 644, ла. 2 от КЗ в размер на 1000 лева. Санкционната норма на чл. 644 от КЗ - Отговорност за нарушения на нормативната уредба, постановява, че на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по [чл. 635 - 643](#), на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага - глоба от 500 до 3000 лева - за физическо лице, имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. - за юридическо лице или едноличен търговец.

Така определената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН.

Наложено наказание не е явно несправедливо, защото е в рамките на закона и в законоустановения размер.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, защото на защитата интересите на увредените лица е поставена над интересите на застрахователя, а наред с това се засягат и интересите на друг застраховател, който е изплатил застрахователно обезщетение и е предявил регресна претенция. Неизискването на допълнителни доказателства в предвидения 45 дневен срок, а изискване на такива по-късно на дата 08.04.2019 година и то по предявена претенция, заведена пред застрахователя, няма как да бъде подведено под нормата на маловажен случай. Въпреки това, в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 от 12.12.2007 Г. по тълк. н. д. № 1/2007 Г., ОСНК на ВКС е посочено, че "в чл. 28 ЗАНН е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение се съдържа в чл. 6 ЗАНН. В чл. 28 и чл. 39, ал. 1 ЗАНН, законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона

ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици.“.Напълно неоснователно е позоваването на процесуалния представител на касатора на липсата на настъпили вредни последици от нарушението. Нарушението е формално и за съставомерността му не се изисква настъпването на вредоносен резултат. Следва да бъде отбелязано, че за разлика от наказателното производство/където е допустимо преквалифициране на престъплението от страна на съда/ изменение на обвинението в съдебно заседание по реда на чл.285 от НПК/, то в административно- наказателното производство преквалифициране на нарушението по друг текст е недопустимо и съдът е длъжен да извърши преценка има ли нарушение на съответната правна норма или не. Нещо повече дори,с Решение на Общото събрание на съдиите при АССГ от 18.04.2016 година е прието,че преквалифициране на нарушението от страна както на първоинстанционния съд, така и на касационната инстанция е недопустимо.Наред с това,правомощията на районния съд, визирани в нормата на чл.63 от ЗАНН,не фигурира преквалифициране на нарушението и се свеждат до потвърждаване на наказателното постановление, изменянето му или неговата отмяна. Предвидената в закона възможност районният съд да измени наказателното постановление се свеждат само и единствено да измени наложеното наказание в границите на закона,когато санкцията с изрично установен минимум и максимум и то пак в пределите на закона,но не и да преквалифицира деянието и да наложи друга санкция по новото преквалифицирано нарушение,защото така се засяга правото на наказаното лице да разбере и да се защити по новото обвинение, а и съдът не притежава такива правомощия- да налага наказания, които са в изключителната компетентност на административно-наказващия орган.

С оглед на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира,че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила. Жалбата като неоснователна не подлежи на уважаване.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на процесуалния представител на касатора, че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл. 348 НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения. е.

Следва да се отбележи и подчертае, че измежду касационните основания,визирани в разпоредбата на чл.348 НПК,не фигурира сочената от процесуалния представител на касатора”необоснованост” на съдебното решение.Необосноваността,като порок на съдебното решение,е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК,но съгласно разпоредбата на чл.63,ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията,предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.63,ал.5 от ЗАНН.

Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94

от 2019 г. -29.11.2019 година/, сочеша, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63, ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите, с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 17.12.2019 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено само едно съдебно заседание, в което е взел участие юрисконсулт Г. делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ подобни дела именно със същите страни, на същото основание има заведени преди това много в АССГ, делото не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Угласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.

Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.
Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 02.03.2020 година, постановено по н.а.х.д.№11668/2019 година по описа на СРС,111 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма]- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА КОМИСИЯ ЗА ФИНАНСОВ НАДЗОР-ГР. С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО ВАЗНАГРАЖДЕНИЕ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.